FELIX SIMA

POEZIE VOLATILĂ

Consilier editorial:
Ioan Barbu

Coperta şi tehnoredactarea computerizată:
Valentin Piţigoi

Fotografia coperta I: **Paul Balanca**
Pictura: **Jeanina Bogorodea**
Grafică interior (Campanela, Copacul, Sit, Structură)*:* **Ştefan Traian Boicescu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIMA, FELIX
Poezie volatilă / Felix Sima – Râmnicu-Vâlcea: Editura „Antim Ivireanul”, 2007
ISBN 978-973-8106-38-3

821.135.1-1

© Editura „Antim Ivireanul”
Râmnicu-Vâlcea

Felix Sima

Poezie volatilă

Editura „Antim Ivireanul”
Râmnicu-Vâlcea, 2007

Se dedică:
acelora ce se implică.

Fără început

*

Viața sabie şi viața –
buzunar întors pe dos.
Cad în praf uscat toți caii
ce l-au dus pe Făt-Frumos,

*

Am uitat să-arunc oglinda
Sau o gresie spre viață…
Trebuia să ard icoana
Cu schimbările la față,

*

Viața noastră se tot duce
Nu ştim unde, nu ştim cum…
Pe-un tărâm de Viață – Moarte
Unde suntem şi acum,

*

Mă va lua în inefabil,
În zborul ei trecând prin vis,
Mireasa Cerului – probabil –
Mireasa Ochiului închis,

*

Se opreşte-n faţa casei,
Sub gorunul temerar,
Trup de miel împins de haita
Dintr-un codru secular.

Să-l acopăr cu o cergă
Ori să-l iau în braţe, sus?
Vino, miel de blândă fire…
Iar el plânge şi-i supus…

Astfel, a rămas în mine
Vătămatul, tristul miel…
Într-o blândă contopire
M-am mutat şi eu în el

Şi nu poţi să ştii, de-a fire,
Când te paşte vreun ţel,
Cine-i primul la pieire:
El din mine? Eu din el?

*

Rămân nedesluşite înţelesuri
Şi vieţii îi redărui primul dor
Din cartea ticluită cu eresuri
Şi cu capitol unic – muritor,

*

Dă-mi, Doamne, zilele, de vrei,
Cele de viață fără moarte,
Când nu era nimic departe
Şi, împreună, eram Trei,

*

Doamne, hai la mine-n casă
Şi aşază-te la masă,
La masă şi la icoană
(Să ne fie fără rană)
Că ne eşti suflet şi hrană,

*

Cum creşte, în numele nostru,
Adânc, ca un arbore viu,
Sămânță de vorbe, aleasă,
Trecută din tată în fiu,

*

Şi încă-o dată să dăm zvon
Şi pentru moşul meu, Ion
cel Creangă verde în pădure
Plecat, în mână cu-o secure,
Să taie rarişti de lumină
Şi răul – de la rădăcină,

*

Să-ți iei, sunt buni,
Sunt buni, să-ți iei
Cărbuni, cărbuni
Din flori de tei!

*

Şi ca să nu ne prindă
în coşul de răchită
Jandarmu-naintat
în grad, din an în an,
Ne vom ascunde bine-n
borcanele de sticlă
Legându-le la gură
un scut de celofan…

*

Şi mobila de nuc doreşte
Să-şi iasă dintre simetrii,
Să fie nuc – simțind cum creşte
Şi să se urce-n el copii,

*

Pe drumul scurt al tinereții,
Călare pe un aprig cal,
Duc probă: roua dimineții
La un laborator central.

*

Intrați în in,
Intrați în vin,
Intrați în vis,
În Paradis.

Într-un mosor
e-un ascensor;
Într-un inel:
Cumplit măcel;
Într-un parfum:
Perdea de fum;
Într-un simbol
E un subsol,
Într-un cuvânt:
Stau pe Pământ.

Ieşiți din in,
Ieşiți din vin,
Ieşiți din vis,
Din Paradis,

*

Copiii de albine
Învață ora serii
Din floarea tămâiată
Ce-o urcă-n Ceruri: merii,

*

Am mai văzut o umbră
În codrul secular,
Pe unde păsări lucii
Se-aşază-n calendar
Cu capul lor de aer,
Cu ciocul de pământ,
Pe ouă muzicale,
Pe cuib sonor şi sfânt…

*

Pasărea-i oprită-n pom,
Lângă râul fără pod…
Toate aripile-i dorm,
Aşteptând un mare rod…

*

Cui să spun că sunt, că eşti
Într-o carte de poveşti…
Când eram unde aş fi,
În hamac cu alţi copii…
Noapte bună… să ne scrii…

*

Aud că sunteţi mai isteţi…
Prindeţi un fluture. Puteţi?
Aveţi o şapcă, o căciulă,
Daţi-o la Doamna noastră Lună…
E noapte, frig, dacă îngheaţă…
De mâine, cine ne răsfaţă?
Frunza ce cade prin perdea
Ascunde-o inimă în ea…
Poate-i de zmeu, poate-i de zână,
Aveţi curaj şi luaţi-o-n mână
Şi cercetaţi-o-n amănunt.
Aveţi cuvântul,
Vă ascult!

*

Tu eşti un vis umblând, arzând,
Pe masa noastră tremurând,
Prin vânt – cuvânt având veşmânt
De iarnă groasă pe pământ.

Într-un hambar cu porumbar:
O Cruce dusă în calvar,
O aripă de pom amar,
Retină, frunză, stăvilar…
În flăcări vii arzând păduri
Şi îngropând hanger, securi…
Şi îngeri militari aveam,
De nu aveam – noi şi muream…
Dar când muream?
Când nu eram!

*

Umblă-n mine o secure,
Fermecată, ca să sparg
Lemnul greu dintr-o răscruce,
Trunchiul cel mai vechi de fag…
(Câte inimi are-n el,
De voinic purtând inel,
De fecioară cu cercel…)

Unde-l văd înalt, cu umbră,
Acolo şi pasu-mi umblă
Fără pace, până când,
Tremurând şi aiurând,
Îmi ucid copacu-n gând…

Capu-mi cade amărui
Pe o scândură de-a lui,

*

Dar nici nu este vreme
De spaime, întristări…
Când viața noastră, Doamne,
E-un şir de lumânări…

Tu ai deschis odată,
În noi, atâtea porți…
Dar umblă Lumânarea
De la cei Vii, la Morți…

Şi ai deschis odată
Atâtea bucurii…
Dar umblă Lumânarea
De la cei Morți – la Vii,

*

Azi vreau şi muzică şi vin,
La ceruri să urcăm pe sfori…
Ştiind că, totuşi, e un chin
Să fii cu mințile în nori…

Azi vreau şi muzică şi vin,
Uimit de toate câte sunt,
Ştiind că, totuşi, e un chin
Să ai picioare pe pământ,

*

Când totul se întunecă,
Ce viitor mai scoți din mânecă?
Mă uit la mărul crud, aud…
Privesc la Peşte şi mă ud,

*

Te-aş mai vedea cândva, în ani…
Dar n-avem bani contemporani,
Avem aceiaşi bani mai vechi…
Ne trage timpul de urechi…

*

Pe fruntea ta plecată
De prea concretul trai,
Aştept argint de sănii
Ce ne vor duce-n Rai.
Cu cai de aiurare,
(Cu dinți de-argint în gură).

Aceasta e povestea,
Chiar de-i miniatură,

*

Când ne vedem pe Olt în sus
Unde trăieşte şi Iisus?
Tot El ne-a luat, tot El ne-a dus
La Răsăritul lui Apus,

*

Când am plecat?
Când am sosit?
Ne paşte zilnic un sfârşit
Neanunțat şi nezărit…

*

A mai trecut pe râu o moară,
Morarul: piatra şi-o omoară,
Țăranu-n vatra caldă ară,
Sămânța – vrabie – tot zboară,

*

Zeița Vederii Clare
Şi-a Silabei de Uimire
Arde-n albă lumânare
Şi ascultă de la mine:

Cântec vechi: mi s-a ucis,
– Nu îmi e deloc uşor –
O ființă-a mea de vis
Când eram t e- u- ă- o ,
r m r t r

*

Dar ce ar fi să şi revii
(Dacă tot suntem printre vii),
Să-ți iei dulceața care eşti
Din prunii noştri bărbăteşti
Unde mai stau şi mai ascult…
Printr-o ureche-mi curge unt…
Printr-alta-mi curge clor,
De zor,
Pre voia lor, a limbii lor
Care mă trage sub pământ…
Dar nu mă-acopăr. Mă-nveşmânt…

*

Tu, în decor de lămpi dumnezeieşti,
Ai vrea să fii acelaşi care eşti?

*

El lovea din copită,
O piatră lovea.
Copita aceea era ca o stea
Cu care cânta şi cu care plângea,
Cu care pleca şi
Cu care venea.

O, cânta!
Ce cânta / Când cânta?
Când venea – ce mânca?
Ce pleca?
Mai era,
Când eram,
Pe un val?
– Unde sta?
– Care stea?
– Care cal?...

*

Ce subțiri eram cu toții…
Însetați şi hămesiți –
Și băteam la stâlpii porții
Însă nu eram sortiți…

Ce subțiri eram cu toții –
Brazi la umbră pe sub brazi –
Încât, parcă am rămâne
Cum am fost atunci – şi azi,

*

Se rupe timpu-n frunze
De nuc şi de gutui…
Ai vrea să spui acestea,
Dar… cui să le mai spui
Când nimeni nu te vede
Pe dealuri cum te sui
Şi cauți cuiburi goale
De păsări şi de pui,

*

Iconarul care
A-nchipuit mirii
Şi-a-ngropat penelu-n
Zidul mânăstirii,

*

Clopotar născut din clopot:
Bolțile se-mbrățişează,
Caii nasc copite-n tropot,

Cărțile de joc trişează…

*

Din întâlnirea cu femeia,
Din întâlnirea de atunci,
Mai port pe frunte, pur şi simplu,
Sărutul ei cu bube dulci,

*

Şi urcam în capul lui
Şi mă odihneam în el…
Mă miram de cum văd lumea
Prin doi ochi, mărunți, de miel!

O, dar cum o mai ducem
În plăpândul, proaspăt miel!
Dacă nu aş fi crescut –
Rămâneam, precis, în el!

*

Iar mai jos, la Dumnezeu,
Oasele tatălui meu…
Albe sunt, nimic nu sunt
Şi nu scot nici un cuvânt
Şi pământul le-nconjoară
Ca o graniță de țară…

Oase sunt din trup de om?
Crengi căzute dintr-un pom…
Şi trec ape printre ele
Ca prin gardul de nuiele
Ridicat în dosul stânii
De bătrânii şi stăpânii…
Să cântăm: „Florile dalbe”,
Graniță din oase albe…

*

O luăm, adesea, de la cap –
În el, mai multe ne încap:
Când am plecat? Când am sosit?
Ne paşte zilnic un sfârşit…
Un scrib balcanic – secular,
O lună legănată-n par,
Tăciuni aprinşi, enibahar,
Sticle de lampă, rom, pahar,
Altar, trăsuri, nuntaşi, clăcaşi,
Zapcii, zugravi, zarafi, ocnaşi,
Fierari, rudari, țigani sadea,
Dric, lampadar, lulea, peltea,
Văcari, căprari, oieri şi hoți,
Scufițe Roşii, strănepoți
Şi boschetari şi idioți…
Dricarul ce îi vrea pe toți…

Ogrăzi de meri, de pruni, de peri,
Bărbați în pomi – mai jos: muieri,
Sutane sfinte, lumânări,
Icoane-n ceruri, închinări,
Copii pierduți, case de bal,
Sifonerii, pescari, spital,
Un arhivar, un pompier,
O farmacie pe sub cer,
În aer liber – aşadar –
La seminar: un calendar
Şi ceară-n preot, în amvon
Şi domnişoare-n pension…
Fântâni cu apa ca vioara,
În ele se scufundă țara
Şi-o scoatem noi cu o găleată
Şi-o dăm, pe jgheab, la lumea toată…

FÂNTÂNI CU APA CA VIOARA,
ÎN ELE SE SCUFUNDĂ ȚARA
ŞI-O SCOATEM IAR CU O GĂLEATĂ
ŞI-O DĂM, PE JGHEAB, LA LUMEA TOATĂ…

*

Duhul cel veşnic:
Făclie în sfeşnic.

Ceară curată:
Mână de Tată.

Icoană în ramă:
Mână de Mamă.

Între Ceruri şi Pământ:
Porumbelul – Duhul Sfânt,

*

Clopotul cel mare –
Semn al Vieții Sfinte –
S-a-nălțat la Ceruri,
Zboară prin Văzduh…

Este semnul nostru
Dintre oseminte,
Viețuim în viață
Şi în Sfântul Duh,

*

Gata-i mortul pentru ciori?
Gata-i groapa! Gata-i groapa!
De din viață-ți scriu scrisori
Şi ți le închid cu pleoapa…

*

Cu fiecare creangă
Adaugi o zidire,
La fiecare frunză
Te-opreşti şi spui un vers,
Să afli ce-i această
Sămânță de rodire,
Să afli ce-i această
Rotire-n Univers,

*

Suntem în trăsură
Şi visăm la fel,
Suntem la răscruce-n
Drumuri fel de fel,
Suntem în trăsură,
După cei doi cai
Ce veneau pe drumul
Ce urca la Rai,

*

Poemul oglindă

Dacă nu aş mai cugeta
Pe mâna Ta, pe Cartea Ta,
Pe rândul scris cu aur sfânt,
Aş fi o iarbă de pământ.

Doar Maica Domnului să spună
Dacă am lacrima tot bună
Şi sufletu-mi să se închidă
Cum ai închide-o cărămidă,

Cum ai deschide-o cărămidă,
Tot sufletu-mi să se deschidă.
Când nu am lacrima tot bună,
Doar Maica Domnului să spună.

Aş fi o iarbă de pământ –
Pe rândul scris cu aur sfânt –
Pe mâna Ta, pe Cartea Ta,
Dacă nu aş mai cugeta,

*

Precum v-am spus mai sus, copii,
Avem bunici şi taţi şi fii
Şi… zmeii „zburdă pe câmpii”
Şi… „hai să-i adunăm, copii”
Şi guguştiuci aduşi de turci
Şi licurici, lăstuni prin lunci
Şi peşti de aur, argintii
Şi… hai să-i adunăm, copii…
Şi melci, gândaci în buruieni
Şi păpădii, bondari, licheni,

Avem şi alte poezii
Şi… hai să le-adunăm, copii,
Avem, de Moşu' Nicolae,
Şi mari zăpezi căzute-n ploaie,
Avem, de sfântul Moş Crăciun,
Şi Anul Rău şi Anul Bun,
Avem poeți, antologii
Şi îngeri, vrăbii, veselii
Şi pe tot globul seminții
Şi… hai să le-adunăm, copii…
Şi nuieluşe de alun
Şi zmeurată… de la prun…
Şi muşchii de copaci sunt buni,
Creioane, pene de păuni…
Tot ce găseşti sunt ale tale…
Şi „oale goale… ia-le… bea-le",

*

Să mai vedem
Ce fac, ce faci,
Ce grâu se mai adună dintre maci,
Ce toamnă se ridică prin copaci,
Ce iarnă abureşte pe colaci…
Când clopotul nu bate,
Când mielul nu mai suge
Iar câinele din mine
(Cel bun, de pază)… fuge,

*

Să nu se rupă, Sfinte, eu îți spun,
Să nu se rupă tot ce e mai bun,
Că ruperea de nori şi de comete
Creează alte ruperi – de foame şi de sete –
Şi ruperea de suflete în mai
Creează altă surupare-n Rai…

Hai, vino, te-apropie de noi!
Sunt multe oi căzute în noroi!
Sunt multe candele de sfinți
Aprinse la părinți în dinți
Şi îi vedem adeseori –
Din barba lor culegem flori,

*

Mai trăim cu toții
În aceeaşi viață;
Goții, ostrogoții
Ne-au spălat pe față.

Hunii, pecenegii
Ne-au făcut sicrie…
Să citeşti din carte…
Tot ce-ar vrea să scrie,

*

Prea loveşti aproape
Când ţinteşti departe…
E-o săgeată-ascunsă-n
Fiecare carte…

*

Stăm pe piei de oaie
Şi privim în sus…
Am săpat în peşteri
Semnul lui Iisus,

*

Dormi cu capul pe-o hârtie?
Viaţa – Dumnezeu ţi-o ştie.

Dormi cu capul pe-o hârtie?
Viaţa – Dumnezeu ţi-o scrie,

*

Şi mă leg dorinţei sale –
A corabiei mărunte –
Ochiului ce e triunghi
Blând călătorind pe frunte,

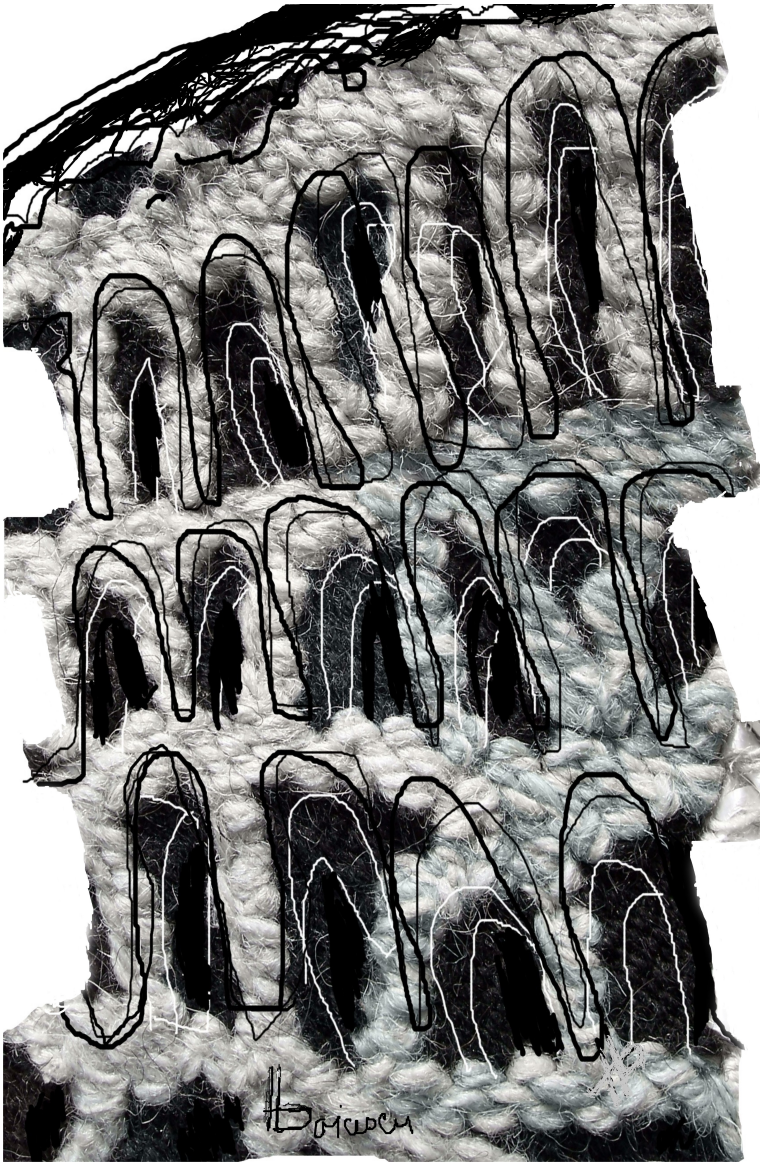

*

Aduc cu mine un cuvânt
Cu carul, revărsat din nori,
Călătorind pe roți subțiri
Și șchiopătez adeseori…

Și ce culori… și ce cocori
Mă înveșmântă când iubesc
La Răsărit și la Apus
De timpu-acesta cât trăiesc…

Mi-e tare dor de-o poezie
Care să spună tot ce sunt,

Ce merg, ce fac în lumea vie,
Precum în Cer și pre Pământ…
felix sima

P.S.:
O, suflete, coroana mea de brad
Prin care zilnic înverzesc și cad!

*

El era cocon şi
Ea era domniță,
Să-i tot bei la apă
Dulce, din guriță…
Să te ştergi pe față
Cu cămaşa Ei,
Să te țină-n brațe
Şi să-i pui cercei…

*

Frecarea mea de stele
(De unele din ele)
Produce noi scântei:
Bărbați robind femei,

*

În cartea sfântă-a vieții noastre
Am regăsit acel îndemn:
Să curgă mierea zării, toată,
În cupa stupului de lemn,

*

Albina doarme-n cuib de rouă,
Sus aşezat, pe-un ram de tei…
Să ținem vântul să nu bată
Spre cuibul ei, spre casa ei.

Să ținem soarele deasupra,
Să coacă mierea în cuptor,
Albinele îşi fac, din aripi,
Însufleţit ventilator,

*

Globul ochiului e pentru…
Globul ochiului e peste
Piramidele cu centru
În picturile rupestre,

*

Totul este în schimbare.
Globul ochiului e-n soare,
Piramida cea mai mare
Însăşi este mişcătoare,

*

Tu porți un stup în spate,
Îl duci cu paşi mărunți
Să strângă-albina miere
… De dincolo de munți

Şi mierea are gustul
Petalei de pe ram;
Aceasta e dovada
Că suntem toți de-un neam

Şi nu suntem o roată
Ce ar putea să fugă…
Trăim aici, în timpuri,
Lucrăm la centrifugă…

*

Şi în viața trecătoare
Ce ai vrea să fii, să iei?
Eşti o umbră suprapusă
Peste umbra unor tei,

*

Numesc Poezie:
Partea de vorbire
Care nu se aude
Şi nu se scrie,

*

Şi Floarea-Soarelui, aprinsă-n
Grădina Raiului, cuprinsă
La masa noastră, să prânzească,
În aşa fel să ne-ncălzească
Precum o sobă pământească,

*

Lângă tot oraşul revărsând gunoi:
Plouă peste suflet – sufletul e-n noi,

*

Când vom muri viaţa
Şi vom trăi moartea –
Vorba va rămâne-n-
mormântată-n cartea

Care ne apare-n
Rouă îmbrăcată,
Ființă preacurată,
Hrană totodată,

*

Vino, Doamne, Tu, la mine,
Printre florile stamine
Care-ți poartă sorțile,
Viile şi morțile,
Zilele şi nopțile,
Templele şi porțile.

Rânduri scrise în Psaltire…
Să ne fii Bunăvestire,

*

Ne-au luat şi bronzul din statui,
Ne-au luat şi Cloştile cu Pui,
Ne-au luat şi bronzul de pe piele,
Ne-au luat şi roabe cu mărgele,
Ne-au luat şi oalele de lut,
Dar nu ne-au luat ce-am început…
Şi, ce castane ar mai vrea
Să ne mai dea… Să ne mai ia…

*

Hai să mergem la Iisus…
Poarta Raiului e sus…
Și eu pot – și tu să poți,
Cu o stea să mergem toți.
De pe muntele Bethleem
El ne face câte-un semn
Cu opaiț cu untdelemn.

Să pornim pe drum, în sus,
Să ajungem la Iisus…

Hai să mergem la Iisus,
Drumuri de întors nici nu-s…
Se terminăața-n fus
Când o fi de dor de dus,

*

Într-un ceas de acalmie
Se mai poate, încă, scrie
Despre lemnul de sicrie,
Despre Frunza ce învie…

Într-un ceas de alchimie,
Se mai poate, încă, scrie:
Omul nostru, zilnic, pierde
Lumânări prin iarba verde…

*

Omul nostru, zilnic, pierde
Lumânări prin iarba verde,

Omul nostru, zilnic, pierde
Lumânări prin iarba verde,

Omul nostru, zilnic, pierde
Lumânări prin iarba verde…

*

Am pictat Ierusalimul
Cu penelul, pe chilimul
Care tot ne înconjoară
Din hotară în hotară,
Peste margine de țară
Și-am cioplit Troița Verii,
Peste Peştera Muierii,
Până-n Râul Polovragi
Unde-mi sunt mirese dragi

Şi muieri spălând nădragi
Şi-i întind în crâng cu fragi,
Până-n deal, mai spre Băbeni
Şi-i întind pe buruieni…

Dar femeia cea deşteaptă
Tot în iesle ne aşteaptă?

Nu eşti tu sau sau Tu?
tu
Zise dânsa: eu sunt Nu.

*

Şi-a început o viitură
Dar nu ne-a luat Sfânta Scriptură
Şi nici anafura din gură…
Acuma – timpul ne discerne,
Ne toarce-n tâmplă şi ne cerne,
Ne-ntreabă, către Răsărit:
Ce-ai dreptățit, ce ai iubit,
Ce porumbei mai prinzi pe gard,
Ce lumânări, la cap, îți ard?

*

Ce simplă este Moartea!
(Şi Ea e printre noi)
Când Moartea paşte iarbă,
Mai paşte şi din oi!

Şi Ea e-o simplă puică
Şi Ea cunoaşte chin;
Când tu ai vrea o ţuică –
Ar vrea şi Ea un vin.

Când trece peste dealuri,
Cu flori în mâini urcând,
Ea urcă şi prin tine
Şi îţi coboară-n gând

Şi îţi coboară-n faţă,
Cu mângâieri duioase,
Te strânge de pe drumuri,
Se cuibăreşte-n oase…

Rămâi definitiv cu
Un lung, al Ei, sărut
În care îţi absoarbe
Tot sufletul… Salut!

*

Împovărând zăpada
Cu mersul tău tăcut,
Ai vrea să-ți iei din viață
Tot ce ai început…
Dar… nu mai ai de unde…
E totul de prisos…
Şi creierul te strânge
Din gheata lui de os…

*

Să ne-ntâlnim în cafenea…
Tu… bei ceva… pentru a bea…
Eu – beau un vin de catifea.

Să ne-ntâlnim la un lichid…
În cana ta vrei să faci vid…

În cartea de meniuri, scrie
Cum – fără ură şi mânie –
Noi vom intra-n bucătărie
Să ne tăiem, cu măiestrie,
Pe şervețele de hârtie…

O… volatilă… Poezie…

*

Cum trece timpul, Doamne,
Cum zboară şi ne zboară!...
Doar Pruncul creşte veşnic
La Veşnica Fecioară…

*

Mă mai rog să fim, să fiţi
Ca leandrul între sfinţi
Şi ca merii înfloriţi
Şi ca sfinţii-ntre Părinţi,

*

Clopotul cel Mare –
Semn al Vieţii Sfinte –
S-a-nălţat la Ceruri,
Zboară prin Văzduh,
Este semnul nostru
Dintre oseminte:
Vieţuim în Viaţă
Şi în Sfântul Duh,

*

Clopotul cel Mare
Bate şi răzbate…
Dulce adormire-n
U-na-ni-mi-ta-te,

*

Vălul timpului se-aşterne
Peste fraţi, precum se cere…
Am fost toţi la Bobotează,
Vom fi toţi la Înviere…

*

Plânge un copil afară.
O fi mama lui – amară?

Dar nu-i mama lui amară…

Plânge un copil în ţară…
O fi pâinea ei amară?

Plânge un copil în râu…
E copil sau este grâu?

E Ion sau e Ioană?

E copil sau e Icoană?

*

Am uitat să cred în ploaie,
Sfânt Ilie… Nicolae…
Sfinții mei trecuți prin rouă…
Nici nu ninge, nici nu plouă,
Se tot rupe cartea-n două…

Parcă nu am fi mai mulți
Drepți, romantici şi desculți…

Chiar de-i pici cu seu şi ceară,
Sfinții Preoți ne vin iară,

*

Să pot să intru-n viața ei,
A scândurii din lemn de tei…
Să pot, adesea, să mă duc
Prin scândura din lemn de nuc
Unde Toți Sfinții tăi trăiesc
Şi împreună-nvrednicesc
Să nu te-mpiedici de un nod,
Să urci, prin frunză, către rod,
Să vii, cu Ei, din Rădăcină
Şi să aduci, din Ea, Lumină,

*

Pe străzi ce urcă-n
Strada ce coboară,
Ideea e la fel de
Solitară.

Avem un braț de cărți
La subsuoară
Și mergem cu maşina
Literară,

*

Atinşi de-o întâmplare
Delicată,
Noi nu vom mai fi tineri
Niciodată…

*

Fără grai,
Prin nori de praf,
Prin nori de fum,
Am plecat mai mulți,
Cândva,
Visând parfum…

Fără grai,
Prin nori de praf,
Prin nori de fum,
Am plecat destui,
Cândva,
Dar n-aveam drum…

L-am făcut
Din nori şi bice
Şi alice,
L-am făcut
Din nori de vânt
Şi din elice…

Drumu-acesta
Fără grai, fără parfum,
Scoate praf
Uşor, pe nări
Şi scoate
Fum…

Şi mai scoate
Ce mai scoate,
La fereşti?
Felinare pentru omul
Care eşti,
Felinare pentru omul

Care sunt…
Drum de praf…
Şi drum de fum…
Şi de pământ…

*

Fă, Doamne, curcubeie şi mari
bucurii
Atuncea când, pe fruntea noastră,
scrii!

Fă, Doamne, curcubeie şi mari
bucurii
Atuncea când, pe viaţa noastră,
scrii!

Fă, Doamne, curcubeie şi mari
bucurii
Atuncea când, cu mâna noastră,
scrii!

Fără sfârşit

...întru captarea – ca într-un sipet – a sufletului
uneia dintre cele mai dragi ființe din viața mea,
domnişoara învățătoare Rusalina Bobolea
pe care nu am cunoscut-o niciodată...

De acelaşi autor

- *„Cineva mai tânăr”*, Bucureşti, Editura „Albatros”, 1978, 64 p., Premiul de debut al Editurii „Albatros”.
- *„Înfriguratul Fierbinte”*, Craiova, Editura „Scrisul Românesc”, 1980, 68 p.
- *„Carte de pământ”*, Slatina, Editura „Scribul”, 1990, 70 p.
- *„Tu să-mi spui de unde vii / Şi ce poezii mai ştii”*, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys”, 1994, 36 p.
- *„Ridică-te, negură”*, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys”, 1994, 98 p.
- *„Cu un fir de ghiocel / Aş putea să scriu la fel”*, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys”, 1995, 32 p.
- *„Din Ţara lui Anton Pann”*, în colaborare cu Dragoş Serafim, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys”, 1996, 70 p.
- *„Case de piatră”*, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys”, 1997, 60 p.
- *„Poarta Raiului”*, Cluj-Napoca, Editura „Napoca-Star”, 2000, 60 p.
- *„Amintiri din Casa Arsă”*, Craiova, Editura „Ramuri”, 2005, 51 p.

Ediţii alcătuite şi îngrijite

- Carmen Maria Sima: *„Pasiuni asimetrice. Roman-eseu”*, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys”, 1996, 112 p.
- Arhimandrit Gamaliil Vaida: *„Oltul, Cozia şi Mircea în versurile poeţilor noştri”*, Râmnicu-vâlcea, Editura „Conphys”, 1997, 64 p.
- Gelu Duimovici: *„Acolo unde îngerul şi demonul joacă şah”*, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys”, 1997, 88 p.
- *„Poezii din Vii. Antologii”*, Piteşti, Editura „Tiparg”, 1998, 130 p.

- *„Fagurele de aur”*, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Offsetcolor”, 2002, 280 p.
- Dragoş P. Petroşanu: „Sfântul Grigorie Decapolitul din Mânăstirea Bistriţa-Vâlcea şi alte studii din istorie”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Offsetcolor”, 2006, 120 p. Ediția a II-a, completată şi revizuită – 2007.

Această carte a apărut prin grija
Fundației „Curierul de Vâlcea”

Tipografia Conphys
Str. Ştrandului nr. 52
250015 Râmnicu Vâlcea, ROMÂNIA
Tel.: +40-250-733.323; 731.512
Fax: +40-250-731.522
E-mail: conphys@unet.ro